CCLXXIX

Чи скиглення в гаях зачується пташине,
Чи в літнім вітерці зашепчуть дерева,
Чи лепетливих вод гармонія жива
юди до берега зеленого долине,

Де я сиджу й пишу погожої години,-
Про неї, дар небес, що нині укрива
Глибінь землі, я сню і мислю, і слова,
Здається, з уст живих спадають у долини.

"Для чого завчасу марнуєш ти свій вік? —
Вчувається мені.— Для чого з-під повік
Струмиш потоки сліз розпучливо, безсило?

Я вмерла, щоб ланцюг скороминущих літ
Зімкнути з вічністю; зіниці я склепила,
Щоб їх розкрити там, у непомеркний світ ".

CCCXII

Ні зоряних небес мандрівні хори,
Ні вітрокрилі в морі байдаки,
Ні в полі збройних лицарів полки,
Ні звіра красного глибокі нори,

Ні вісті, що приходять через море,
Ні строф любовних точені рядки,
Ні в ароматах свіжої луки
Співання дам, що тішать наші зори,-

Ніщо мого вже серця не торкне:
Свій день і сонце втратило, трудне.
І все для нього мороком укрите.

Журбою стали довгі дні мої:
Я кличу смерть, бо прагну ту зустріти,
Що був би краще не стрівав її.

Переклад М. Зеров